

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2757/05
16.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BV advokat, radi poništaja ugovora o poklonu, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 3355/03 od 26. januara 2005. godine, u sednici veća održanoj 16. novembra 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 3355/03 od 26. januara 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 5046/97 od 22. oktobra 2002. godine delimično je usvojen tužbeni zahtev tužilje i utvrđeno da je pokojna PP stekla pravo vlasništva na ½ dela nekretnine koja je sagrađena na parceli br. aa u prirodi dvoiposoban stan br. VV, a sve po osnovu bračne tekovine. Poništen je ugovor o poklonu zaključen dana 23. 6. 1994. godine između GG bivšeg iz DD kao poklonodavca i BB kao poklonoprimca po kome je poklonodavac poklonio poklonoprimcu predmetnu nekretninu i to u 10/24 dela vrednosti navedene nepokretnosti. Obavezan je tuženi da tužilji naknadi troškove spora. Sa viškom tužbenog zahteva preko dosuđenog kao i sa zahtevom za isplatu zakonske zatezne kamate na troškove parničnog postupka, tužilja je odbijena.

Odlučujući o žalbi tuženog Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž. 3355/03 od 26. januara 2005. godine, žalbu delimično usvojio i prvostepenu presudu u pobijanom usvajajućem delu odluke o poništaju ugovora o poklonu preinačio, tako što se ugovor o poklonu zaključen dana 23. 6. 1994. godine između GG bivšeg iz DD kao poklonodavca i BB kao poklonoprimca, po kome je poklonodavac poklonio poklonoprimcu nekretninu – predmetni stan poništava u 5/24 dela vrednosti navedene nepokretnosti. U preostalom pobijanom a nepreinačenom delu žalba je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija tužilje nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nije učinjena ni bitna povreda iz čl. 354. st. 2. tač. 14. ZPP-a, na koju se u reviziji ukazuje. Drugostepena presuda je razumljiva ima razloge, i razlozi koji se navode u drugostepenoj presudi su jasni i nisu kontradiktorni.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenim činjenicama, parnične stranke su rođeni brat i sestra i deca iza sada pokojnih PP (preminula 1995. godine) i GG (preminuo 1996. godine). Roditelji parničnih stranaka su živeli u braku od 1948. godine do smrti pokojne PP 1995. godine. U predmetni stan su se uselili 1971. godine, a od tada pa do smrti roditelja, tuženi je živio sa njima u zajedničkom domaćinstvu. Pokojni GG je kada su se za to stekli uslovi, zaključio ugovor o otkupu stana iz društvene svojine i na taj način postao vlasnik predmetnog stana. Novac za otkup su obezbedili tuženi i GG. Po otkupu stana, roditelji parničnih stranaka su odlučili da predmetni stan poklone sinu, ovde tuženom, zbog čega su svo troje zajedno, išli kod advokata koji im je objasnio da je najbolje rešenje da otac sa sinom zaključi ugovor o poklonu, što su oni i učinili pa su dana 22. 6. 1994. godine zaključili ugovor o poklonu. Ugovorom o poklonu GG, kao poklonodavac, poklonio je sinu ovde tuženom kao poklonoprimcu, dvoiposoban stan VV, u površini od 67,25m². Advokat je sačinio ugovor koji je i overen kod suda, a prilikom overe ugovora bila je prisutna i majka koja se nije protivila zaključenju ovog ugovora.

Na osnovu tako utvrđenih činjenica, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da predmetni stan na kome je nosilac stanarskog prava bio otac stranaka GG i koji je otkupljen za vreme trajanja braka roditelja stranaka, zajednička imovina roditelja stranaka a po osnovu sticanja u braku, pa su pravilnom primenom materijalnog prav utvrdili da je majka stranaka PP stekla pravo vlasništva na ½ dela na spornom stanu.

Na osnovu utvrđenih činjenica, pravilna je zaključak nižestepenih sudova da su roditelji stranaka zajednički raspolagali svojom imovinom, odnosno da je volja roditelja stranaka bila da se predmetni stan pokloni sinu ovde tuženom i da je na osnovu zajedničkog raspolaganja roditelja stranaka i zaključen ugovor o poklonu predmetnog stana.

Pravilan je zaključak drugostepenog suda da je zaključenim ugovorom o poklonu povređen nužni deo tužilje i da je njen zahtev za poništaj predmetnog ugovor o poklonu osnovan u 5/24 dela a ne u 10/24 dela vrednosti navedenog stana, kako je to pogrešno zaključio prvostepeni sud.

Odredbom čl. 40. Zakona o nasleđivanju je propisano da nužnim naslednicima pripada deo zaostavštine kojim ostavilac nije mogao raspolagati i koji se naziva nužnim delom. Nužni deo potomaka, usvojenika i njegovih potomaka i ostaviočevog bračnog druga je polovina, a nužni deo ostalih nužnih naslednika je trećina dela koji bi svakom od njih pripao po zakonskom redu nasleđivanja.

Iz utvrđenih činjenica proizilazi da su tužilja i tuženi deca sada pokojnih PP i GG i u smislu odredbe čl. 8. Zakona o nasleđivanju zakonski naslednici posle smrti svojih roditelja. Prema utvrđenim činjenicama, roditelji stranaka su ugovorom o poklonu predmetni stan u celosti poklonili sinu i na taj način prekoračili raspoloživi deo i povredili pravo tužilje na nužni deo koji joj po odredbi čl. 39. i čl. 40. Zakona o nasleđivanju pripada. Prema odredbi čl. 40. st. 2. Zakona o nasleđivanju, nužni deo tužilje je polovina dela koji bi joj pripao po zakonskom redu nasleđivanja. Majka stranaka je umrla 1995. godine, pa kako su iza nje kao zakonski naslednici ostali tužilja, tuženi i bračni drug GG, zaključenim ugovorom o poklonu majka stranaka je povredila nužni deo tužilje koji iznosi 1/6 dela od dela koji pripada majci stranaka ili 1/12 dela celog stana. Kako je otac stranaka ugovorom o poklonu svoju polovinu stana poklonio sinu i na taj način povredio nužni deo tužilje, jer je raspolagao delom imovine kojim nije mogao raspolagati, to posle njegove smrti tužilja ima pravo na nužni deo očevog dela i movine koji je poklonio tuženom a koji iznosi ¼ dela od očeve polovine, odnosno 1/8 dela od celog stana. Prema tome, spornim ugovorom o poklonu povređen je nužni deo tužilje u 5/24 dela predmetnog stana, pa je njen zahtev za poništaj ugovora o poklonu osnovan u 5/24 dela, a kako to pravilno zaključuje i drugostepeni sud.

Iz navedenih razloga, neosnovano je isticanje u reviziji tužilje da drugostepeni sud je pogrešno primenio materijalno pravo kada je utvrdio da je zaključenim ugovorom o poklonu povređen njen nužni deo u 5/24 dela cele nekretnine. Isticanje tužilje u reviziji da majka stranaka nije potpisala ugovor o poklonu koji je zaključen 23.6.1994. godine i da nije raspolagala sopstvenom imovinom za života, su bez uticaja na pravilnu i zakonito donetu odluku prvostepenog i drugostepenog suda. Ovo iz razloga što je prvostepeni sud utvrdio da je predmetna nepokretnost sutekovina roditelja stranaka svakog u ½ dela i da su roditelji za života raspolagali ovom imovinom i sinu poklonili predmetni stan, a tužilja se nije žalila na prvostepenu presudu kojom su utvrđene te činjenice.

Na osnovu izloženog, a primenom odredbe čl. 393. ZPP-a revizija tužilje je odbijena kao neosnovana.

Na osnovu odredbe čl. 491. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", br. 125/2004 od 22. 11. 2004. godine, stupio na snagu 23.2.2005.godine), Vrhovni sud je odlučio o reviziji po pravilima parničnog postupka koja su važila do stupanja na snagu navedenog Zakona.

Predsednik veća-sudija,
Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

sd